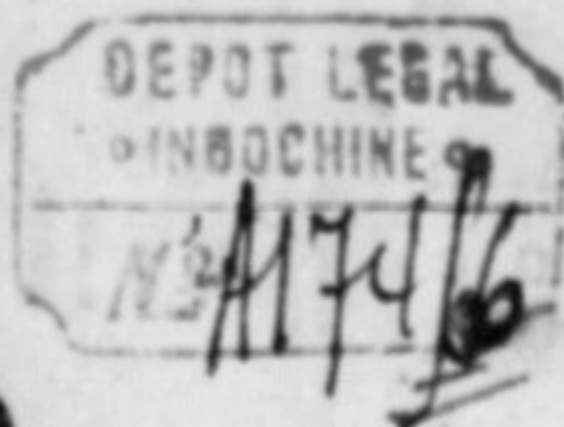

Đàn - bà

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về:

La Directrice du
TUẦN BÁO ĐÀN BÀ
76, VIÊLÉ - HANOI

BA THÁNG . . . 1\$30

SÁU THÁNG . . . 2\$50

MỘT NĂM, . . . 5\$00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN-BÁO XUẤT-BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ 3 — SỐ 93 — 28 FÉVRIER 1941

Thân oan CHO HOẠN THƯ

Đề làm tiêu biểu cho cái tính ghen của người đàn bà ta chỉ biết lấy cô Hoạn Thư trong chuyện Kiều ra thôi. Cho rằng ghen đến như Hoạn Thư là hết nước, đàn bà không có thể ai ghen hơn được, Hoạn Thư ngoài sự làm tiêu biểu cái tính ghen tuông của người đàn bà, lại còn tiêu biểu cả cái tính thâm độc nữa.

Nhưng công bằng mà xét, cái ghen của Hoạn Thư chưa phải đã thâm độc, trái lại, cái ghen ấy chỉ có vẻ khôn ngoan đáng cho người ta phục chứ không đáng cho người ta ghét. Cho gia nhân giả làm cướp bắt cóc cô Kiều, cử chỉ táo bạo ấy còn không để tiện bằng cái lối thuê du côn dinh đánh kẻ tình địch bất ngờ. Đem cô Kiều về bắt làm đầy tớ, tuy có dã man thật nhưng không dã man bằng cái vợ cả vợ lẽ bỏ thuốc độc bùa mê cho nhau. Đến cái sự bắt Thúc Sinh và cô Kiều « nhìn chẳng được nhau » càng tỏ rõ sự báo thù khôn ngoan của Hoạn Thư và Hoạn-thư là người có giáo dục. Thật vậy, lối ghen im lặng chết người ấy còn đáng cho ta mến hơn là lối ghen âm ỉ túm chổng bù lu, bù loa trước mặt công chúng. Và lại sau này Hoạn Thư cho

Kiều ở chùa, dung cho Kiều trốn đi thế thì Hoạn Thư không phải là người thâm độc.

Tôi bảo chữa cho Hoạn Thư như thế chẳng phải tôi cũng mắc một bệnh như Hoạn Thư nên « đồng bệnh tương liên » đâu. Tôi muốn gỡ cho Hoạn Thư cái tiếng thâm độc là vì tôi đã được nghe kể nhiều chuyện ghen gồm ghiếc của bạn đàn bà xứ mình. Cái ghen của Hoạn Thư bên cái ghen của các bà này, còn kém xa, xa lắm.

Chuyện thứ nhất xảy ra cách đây mấy chục năm, giữa một gia đình quý phái. Quan lớn theo thời nhà... cần phải có năm bảy nàng hầu. Nhưng bà lớn ghen quá lắm, người nàng hầu nào về cũng chỉ được dăm ba bữa là lại cuốn gói đi, tội nghiệp có người, quan ông chưa được biết mặt nữa. Đến người sau rốt, đẹp lắm, mà lại khôn ngoan khéo chiều, khéo chuộng nên bà lớn cho vào dấm bóp cho quan ông. Đau chừng mấy tháng thì người đó có chữa. Càng thấy cái bụng của nàng hầu to dần, bà lớn càng ghen dữ dội, bà hành hạ đủ mọi điều và bắt ở hẳn một gian buồng kín không cho đàn mặt quan ông nữa.

Sinh được một đứa con gái, nàng hầu an phận lần lút dưới nhà mà nuôi con, quan ông cũng chẳng biết mặt mũi đứa con mới đẻ ra sao cả. Một tối, đứa con ngủ yên rồi, người nàng hầu còn nằm thao thức trong buồng thì chợt nghe tiếng dấm của đồ hồi và tiếng bà lớn quát tháo. Người nàng hầu vội vã mở cửa. Quan lớn, bà và một tên người nhà cầm đèn đi sòng sọc vào buồng soi khắp chốn khắp nơi rồi soi đến gầm giường thì này quái lạ, trong chiếc bồ đựng những thứ lặt vặt nhồi ra một lên đầy tớ trai.

Thôi tội ngoại tình của người nàng hầu đã hiển nhiên. Đến lượt quan ông ghen tái mặt và ra lệnh gọt gậy bôi vôi người nàng hầu, tống ra khỏi cửa. Đứa bé con thì giữ lại. Sau này chính tên người nhà ấy hối hận, thú thật rằng hẳn làm theo mệnh lệnh của bà lớn cả, chứ người nàng hầu vốn con một nhà nho khi nào dám coi thường danh tiết.

Lại một chuyện nữa cũng trong một gia đình quý phái. Quan ông cũng năm bảy nàng hầu, và cũng không một nàng hầu nào ở đậu

Xem tiếp trang 9

ÁI TÌNH VỚI CHIẾN TRANH

Hình của báo Marie Claire ở Pháp gửi qua

«Yêu nhau tam tứ núi cũng trèo, thất bát sông cũng lội, tam thập lục đèo cũng qua.» Không cứ cái quan-niệm ái-tình của người nước Đại-cổ-Việt mình mới nồng nàn như thế, ngay ở Âu-Mỹ cũng vậy. Một bằng cứ : 1939 —

Antoine người Pháp đã đính hôn với cô Fisele người Bỉ. Sắp làm lễ cưới thì chiến-tranh Pháp-Đức xảy ra. Bỏ đứng trung-lập. Theo quốc-tế công-lệ thì người một nước chiến tranh không có quyền qua biên-giới một tiếp theo trang 8

HỎI. — Yêu một thiếu nữ, mồ côi cả cha mẹ, nhưng còn ba em nhỏ. Bây giờ cưới về thì sợ không ai trông nom nuôi nấng các em, mà ở riêng thì lại còn cha mẹ già thiếu người phụng dưỡng (có anh em nhưng đi làm xa cả)

Bảo người yêu cho các em về nhà mình, người yêu lại không nghe mong bà giải quyết hộ.

Ph. tamlinh
(Hanoi)

TRẢ LỜI: Ông là một người tốt, hiền tình vẹn toàn thật đáng khen. Nếu ông đã bảo người yêu rằng khi cưới xong, ông muốn cho cả ba người em vợ về mà người yêu không nghe là vì ai cũng có lòng tự ái, mới về nhà chồng không muốn vì mình mà dễ cho chồng phải lo lắng bận rộn, vả đã hay ông bằng lòng nhưng còn song thân ông thì sao? Vậy ông hãy nói rõ cho ý trung-nhân ông hay rằng song thân ông đã bằng lòng cho ông trông nom các em vợ ông, còn riêng ông thì ông muốn cho vợ tròn bổn phận chị em, trong chỗ vợ chồng nhờ cậy nhau như thế là thường, tức khắc ý trung-nhân ông sẽ nghe ra và sẽ bằng lòng cho em sang bên ông để tiện bề dạy dỗ săn sóc.

HỎI — Chúng tôi đính hôn với nhau từ năm năm nay và vẫn được cha mẹ cho phép trò chuyện thân mật với nhau, sau chàng đi xa học và thư từ với tôi bằng đi, tôi dò biết chàng đã yêu một cô nữ sinh, cô này lại là bạn học cũ của tôi và cũng thừa biết tôi là vị hôn thê của chàng.

Hai người đó định lấy nhau, nhưng gia đình nhà chàng phản đối. Nay chàng lại đến tận nhà tôi xin lỗi tôi và yêu

cầu tôi nhận lời kết hôn đi. Chàng viện cớ sợ dĩ yêu cô kia là vì chàng tưởng tôi không có ái-tình với chàng. Vậy tôi có nên tha thứ, nhận lời chàng không? và tôi với cô bạn kia, tôi có lỗi gì không?

(Vô danh Hảiphong)

TRẢ LỜI — Chính cô nữ sinh kia có lỗi đối với cô, cô không có lỗi gì với ai cả, nhận lời lấy chàng bây giờ là cái quynh cô làm một việc danh chính ngôn thuận lắm. Việc ấy còn ở lòng đại lượng của cô đối với vị hôn phu lắm lỗi nữa. Cô hãy theo lời yêu cầu của chàng, cử hành hôn lễ đi. Là vợ chàng rồi, cô càng dễ gìn giữ chàng khỏi sa lạc như lần trước.

CÓ LỆ NAM-ĐÌNH -- Em cứ kiên gan theo con đường tốt em đã trở lại ít lâu nay, người đời không đến nỗi cố chấp, mù mờ lắm đâu, sẽ có một ngày người ta thấu rõ sự thay đổi trong tính tình của em và những sự quý mến sẽ tìm lại với em. Em chớ nóng nảy bức tức theo kiểu những kẻ quá mù ra mưa, còn về nhân duyên của em, em định tin cậy vào cha mẹ là phải lắm. Em hãy yên trí rằng trong đám đàn ông phải phiếm vẫn có những người đàn ông xứng đáng làm một người chồng tốt, chỉ cần người con gái phải biết lựa chọn và nhờ cha mẹ đem kinh nghiệm cùng lựa chọn với mình. Trong khi chờ đợi người đàn ông ấy, người con gái tu sửa lại mình để xứng đáng với người chồng sau này. Sự tu sửa ấy đủ là một mối bận rộn rất vui vẻ cho người con gái rồi, em còn buồn gì nữa?

Ô. D. N. Đ. NHA TRANG — Chí nam nhi của ông đâu, lúc này ông nên đem ra mà ứng dụng. Một tình yêu van nài? Còn quý báu gì nữa, người đàn bà càng thêm khinh ông mà thôi.

Ô. SƠN LAM KIẾN AN — Nếu không muốn ăn ở với người ta việc gì ông lấy người ta làm vợ? Tại ông sợ thất hiếu với bố mẹ mà ông lấy?

Xem tiếp trang 2

Người đàn bà kiêu mẫu

III

Dung không muốn làm người mới ở cái bề ngoài, ở những sự hảo huyền không đâu, Dung muốn ứng dụng tất cả những điều dạy thiết thực dù nhỏ mọn học được ở nhà trường. Nhiều bạn gái khác tự phụ có học mới, có óc mới, quyết định thay đổi hẳn cái cuộc sống cũ của người Việt-Nam, nhưng sự thực họ đã làm được cái gì? Những cái đáng sửa đổi như sự vệ sinh trong nhà cửa, sự vệ sinh cho chính thân mình là hai điều mà nền văn minh Âu-tây coi trọng, thì họ cho là nhỏ mọn và họ nói đại cả sa những sự cải cách có những danh từ to lớn. Rút lại, cái học mới, cái óc mới của họ không có ích lợi gì mấy may lại còn gieo vào trí não người khác những ý nghĩ hỗn loạn phân vân. Dung không hề bị ảnh hưởng của họ, cái ảnh hưởng do các báo chí truyền ra. Cô cũng đọc những bài báo hô hào đàn bà nên đòi bình đẳng với đàn ông, nên đòi hôn nhân tự do, nên mạnh bạo bước ra tiếp xúc với xã hội và sau khi suy nghĩ, cô đã mỉm cười thầm, cô hiểu rằng muốn người đàn ông coi trọng mình, thì người đàn bà phải cư xử cho xứng đáng, đầy đủ bổn phận làm vợ và làm mẹ. Cô đã thấy gương thầy mẹ cô, lúc nào thầy cô cũng nói đến mẹ cô một cách âu yếm và quý nể. Có sự gì là áp bức đâu. Cốt nhất tự người đàn bà phải đủ bổn phận đã, và người đàn ông phải là người có giáo dục. Tất cả cái vấn đề nam nữ bình đẳng là ở trong cái vấn đề giáo dục, của người đàn ông và người đàn bà. Có một người đàn ông nào

có giáo dục tốt lại đi khinh bỉ áp chế người vợ của mình?

Còn hôn nhân tự do? Dung không hề tưởng tượng rằng một người con gái lại có thể đi lấy một người đàn ông mà không cần đến bố mẹ. Cô đã thấy gương nhiều cuộc hôn nhân tự do tan ra rất mau chóng bởi vì ngoài cái liên lạc tình ái rất mặn nồng đôi khi lại chỉ là sự say mê nhưng cũng rất mau phai lạt, những cuộc hôn nhân ấy không có cái lễ nghi long trọng, không có sự thuận ý của cha mẹ đảm bảo cho. Cô ước ao rằng hôn nhân tự do chỉ là một phương pháp bất đắc dĩ, một sự quynh biến trong những trường hợp hiếm có, và người ta chỉ nên dung chế một cách dè dặt kín đáo, chứ không nên cổ vũ ầm ỹ trên báo chương như vậy.

Cổ động người đàn bà ra tiếp xúc với xã hội? Một sự cổ động vô lý vì vô ích. Từ xưa người đàn bà vẫn ra tiếp xúc với bên ngoài: Những người vợ đảm đang xuôi ngược buôn bán để nuôi chồng con. Còn người đàn bà bây giờ (Xem tiếp trang 10)

BAO-AN
HỘ - SINH - VIỆN
44, Harmand — Hanoi

MỜI SỬA SANG LẠI RẤT
HỢP VỆ-SINH MỜI QUÝ
VỊ THÂN CHỦ CHIẾU CỐ

Giám Đốc
Mlle TRẦN-THỊ-LAN
ĐỒ - THỊ - LIÊN

Con ai?

CHUYỆN DÀI

(Tiếp theo)

T. lại tiếp : « Thế mà tối thứ bảy có rủ vô Chợ-Lớn chơi thì bai bãi từ chối : « Tôi dành riêng đêm thứ bảy để ngủ ».

Có thể thật, Huỳnh xưa nay, vì báo ra 5 giờ sáng, cho nên thường cứ 2 giờ đêm, lúc máy bắt đầu chạy, Huỳnh mới về ngủ.

Đó là bồn phận bắt buộc Huỳnh chó Huỳnh ưa đi ngủ sớm lắm. Thành thử được tối thứ bảy nghỉ, không ai làm sao mới Huỳnh đi đâu được. Có nề lắm, Huỳnh chỉ đi coi chớp bóng, 11 giờ về là cùng. Huỳnh chưa kịp đáp thì T. đã khò hời :

— Hay là anh lại đi tường thuật một vụ cháy đêm nào chó gì ! Cháy ở Rạch giá hay Cần-thơ ?

— Quả thế, chính tôi ở đám cháy ra thật !

Nghe lời nói nghiêm nghị của bạn, T. hỏi dồn : « Ở đâu ! bảo tôi biết mấy ! Thật không ? »

— Sao lại không thật ! Tôi nói sai với anh cái gì chưa ?

— Huỳnh xưa nay vẫn có tiếng là đứng đắn, thật thà. T. càng tin, kéo ghế ngồi sát bên Huỳnh, tay rút cây bút mảnh giấy : « Ở đâu hở anh, có thiệt hại gì không ? »

Huỳnh hớp một hớp bia rồi đáp lại :

— Thì còn ngày mai nữa kia mà ! Việc gì mà vội thế.

— Nghe anh bây giờ, mai khỏi mất công đi, anh có chụp được hình đám cháy không ?

— Có.

— Cháy ở đâu ? Gớm mọi lần người ta cho tin thì không sao, bây giờ cho trả lại thì khùng khiêng mồi.

— Viết đi : cháy ở đường Lagrandière.

của CÔ TRINH

— Ủa. Ở đường Lagrandière ? Hồi mấy giờ mà tôi không hay.

— Hồi 2 giờ sáng nay.

— Giờ ấy tôi ở Chợ-lớn. Nguyên nhân ?

— Vì một sự quá tự tin của người chủ nhà.

— Hẳn làm gì ?

— Đem lửa để gần đồ dẫn lửa.

— Thiệt hại những gì, có ai bị thương không ?

— Lửa mới bén thì chủ nhân hay ngay nên dập được tắt không ai bị thương và cũng không thiệt hại gì...

— Huỳnh nói mỗi câu lại ăn một miếng « bí tết » rất ngon lành.

T. sốt ruột : « Đọc một giọt cho tôi viết cho song rồi anh hãy ăn có được không ? Xe vòi rồng, cò (cầm) và lính tráng tới chữa và giữ gìn trật tự... Tôi cứ thêm thế cho nó ra một bài tường thuật anh nhé ?

— Chớ, tôi đã bảo, lửa mới bén thì dập tắt được ngay, việc gì phải vòi rồng, cò, lính !

— Thế thì ít « sensationnel » lắm !

— Thì tại anh nài nỉ cho nghe chớ.

— Thế cái nhà ấy là nhà ai ?

— Nhà tôi.

T. giương to đôi mắt ngạc nhiên. Huỳnh vừa đứng lên trả tiền vừa nói : « và người chủ nhân bắt cầu ấy là tôi, nhưng may, như anh thấy đây tôi vẫn được bình yên vô sự ! »

Rồi không kịp đề T hỏi nữa, Huỳnh bắt tay T thật mạnh và dứt hai tay vào túi đi thẳng.

T ngơ ngác, lăm bầm : « thằng cha hồi này làm nhiều, cãi nhau về « nước mắm » cho khỏe vào đề loạn trí ! »

mạn đi đâu hết. Huỳnh liếc mắt nhìn Ngọc mỉm cười. Cười mình !

Nhìn Ngọc bây giờ, Huỳnh chỉ có lòng kính cần. Ai đụng vào cái thân trong trắng thế kia, cái miệng thơ ngây thế kia thì thật là phạm một đại tội không thể tha thứ. Cái tội ấy là tội một tín đồ đạo phật giâm ché kính Đại-thừa, một tín đồ đạo thiên chúa giâm sé ảnh Đức bà.

Huỳnh ngạc nhiên cho lòng mình lúc ban đêm.

Uống một hơi hết chén nước nóng bỏng, Huỳnh gạt gù nói một mình :

« Cái thằng nào bảo lòng người ta là con đường thường có cái vị thiện thần và ác thần đi qua luôn luôn ! » thế mà đúng ! Rồi vỗ tay vào ngực ở chỗ trái tim Huỳnh nói : « cái ông thần đêm qua đi qua đây, chắc chẳng phải một ông thần tốt. Đích lão dâm thần ! Chút sù làm mình không giám mở mắt nhìn ông già Lầu ở Phan thiết. Ghê ! »

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh

hoa liễu, bệnh đàn bà

Huỳnh cười lớn, tiếng cười ròn rã vang động cả căn phòng.

Ở trong màn, Ngọc từ từ mở mắt, hai con mắt lớn, dài, đen lánh. Có lẽ Ngọc vẫn chưa biết Huỳnh ngồi ở bên cái bàn gần đó. Hai con mắt ấy gờ gờ lại nhắm lại, rồi lại mở ra, nhìn thẳng lên trần màn.

Đẹp quá. Huỳnh nia thỏ, không biết tự sao. Người thiếu nữ sáng sủa trước khi bước xuống giường hay nằm mơ mộng một vài phút. Cái khoảng thời gian ngắn ngủi ấy thật nên thơ quá.

Ngọc mỉm cười! Cười cái mộng vừa qua lúc mê hay cái mộng vừa phác lúc tỉnh? Ai biết.

Cái miệng thiếu nữ càng hé to, hai làn môi son càng để lộ bộ răng ngà thì đôi mắt hình như từ từ bé đi, bé trong sự đắm đuối mơ màng.

Rồi hai tay sẽ luôn khỏi chèo, dơ thẳng lên phía đầu, hai làn môi ruỗi thẳng về phía dưới, cả thân hình tròn trịa cong cong như sắp bay bổng: Ngọc uốn mình. Quay đầu ra phía ngoài, mắt nhìn thấy ngọn lửa lập lòe ở trên bàn. Ngọc giật mình, ngược mắt thấy Huỳnh ngồi gần đấy, vội nhồm người lên hỏi:

— Kia anh giậy bao giờ thế? Làm gì đấy?

— Anh vừa giậy, đương uống nước... Em ngủ ngon nhỉ... ra đây uống chén trà.

Bỗng sáng, trời còn lạnh lạnh, Ngọc cứ khoác cả cái mền (chăn) trắng mỏng lên ra khỏi giường ngồi ở chiếc ghế trước mặt Huỳnh:

— Đêm qua chắc anh ngủ ít.

— Cũng ngủ nhiều, em vào rồi, anh nằm trên divan ngủ được ngay.

Ngọc một tay đỡ cằm Huỳnh nghiêng đầu nhìn vào hai bên má nói: « Chắc là muỗi nhà này bữa qua được bữa no... quái, không có một nốt muỗi đốt nào! »

Huỳnh cười: « Anh lấy cái sơ-mi, trùm kín mặt và cái khăn tắm trùm kín chân thì còn chui vào đâu mà đốt »

— Có thể chứ... À anh này, em có một người chú « khoán

muối » tài lắm. Đề kỳ nghĩ này em về Phan-thiết sẽ nói với ông dạy em cách « khoán muối » rồi em ra đây giậy lại anh phòng khi có em ngủ đây anh chỉ cần đọc mấy câu thần chú là ngủ yên không bị muỗi quấy giậy.

Huỳnh thăm nghĩ: « con bé ngây thơ quá » rồi nói to:

— Thế thì còn gì hay bằng, nhưng ngộ anh « khoán » nó không đi thì sao?

Ngọc cong cớn: « Ai bảo anh thế! Đã gọi là thần-chú thì người cũng phải đi chứ muối thì thấm vào đâu! Paép thần mà! »

Huỳnh ồm ồm: « Nhưng nó cứ không đi thì sao?

— Anh chỉ búông!... Nó không đi ấy à! Nó không đi thì anh đập vỡ chén chứ gì!... Gớm anh bất lịch sự quá, mới không ngủ được một chút, mà cái mặt hăm hăm, đập cả đồ đạc trong khi khách đường nằm ở giường mình...

Huỳnh cười: « Thôi xin lỗi em, kể ra thì anh bất lịch sự thật! »

— Lại còn kể ra, kể vào làm gì nữa! Bất lịch sự thì nhận ngay có được không! Hạng làm báo các anh chỉ quanh quẩn! mình lỗi thì mình cứ nhận thế là hơn!

— Thì anh đã nhận rồi, nhưng... (Còn nữa)

HỘI NỮ-CÔNG HUẾ

Ban Trị-sự họp ngày 6 Février 1941 đã định lại khai-giảng lớp dạy Nữ-dồng vào ngày 15 Février 1941.

Chương trình dạy vẫn như cũ: may, thêu, đan len, và nấu đồ ăn ta, tàu, tây, mứt bánh. Có những cô chuyên-môn và các bà hội viên dạy giúp. Có hai ông y-sĩ dạy vệ-sinh, ba ông giáo-sư dạy xã-giao, quốc văn và hóa-học.

Muốn xin học hãy gửi mau thư cho bà hội trưởng Nữ-Công Huế kéo hết chỗ.

HỌC PHÍ : 3p000

KỶ TỤC XÃ : 9p000

Ban Trị-sự Nữ Công Học Hộ.

BÀ SEN SAIGON. — Nếu rụng tóc không vì do yếu trong người, sau khi xinh đẹp, thì cứ dùng dần dần (sợ hơi pha chút nước hoa) của ta cũng giữ được bớt rụng tóc.

CÔ LÊ PHƯƠNG CẦN-THO — Giờ cô chỉ nên tập những cử động cho mềm dẻo người (đã chỉ trong báo Đ. B. cũ) chứ cách làm cho bớt cao thì không có.

BÀ THU TÂM SAIGON. — Gò má cao nên đánh phớt một chút hồng nhạt và nhớ đánh về phía mang tai chứ đừng đánh hẳn lên gò má. Da trắng đánh phớt màu hồng nhạt hay ocre rosée. Ở Hanoi bây giờ không có cửa hàng nào có thứ sortien gorge bà hỏi đó cả.

Mùa xuân này Hanoi không có hẳn một mốt nào. Mặc đủ mọi hàng và mọi màu. Chỉ có năm nay, bạn gái hay mặc veste dạ, trời không rét lắm mặc áo đó thực thích hợp.

BÀ ĐÌNH THÁI BÌNH. — Lúc có mang nên uống những thuốc có chất vôi (thuốc tây hỏi docteur) để cho người khỏe mỗi lưng mỗi xương, không nên uống rượu. Khi sinh rồi uống rượu mạnh quinquina hay những thứ rượu bổ bảo chế sẵn ở các hiệu thuốc tây.

CÔ THU HỒNG QUY NHƠN — Da to bôi đá các mỹ phẩm mà cũng không bớt, là nguyên da vốn thế rồi, kể chữa cũng khó lắm. Cô đã dùng lòng trắng trứng đánh nổi bôi chưa. Cô thử một lần nữa xem sao. Nhớ rửa mặt chứ bao giờ lấy khăn mặt chà sát, nó càng làm rão lỗ chân lông.

CÔ Đ. T. V. THANH-HÓA. — Da chân đen hơn da mặt ấy là tại lúc trước cô không săn sóc nó bằng da mặt. Giờ cô nên chăm sóc nó gấp hai chăm

sóc da mặt, nó sẽ trắng dần. Mồ hôi ra nhiều có khi là một chứng bệnh, hỏi thầy thuốc.

CÔ ÁI NGHĨA CẦU KÈ. — Tại sao lại dùng glycerine mà xoa mặt? Glycerine hay làm vàng da lắm; không nên dùng, trừ một vài trường hợp. Bôi tí vaseline lên môi trước khi đánh sáp, được lắm. Trái bồ kết phơi khô, đun sậm lại, bẻ ra từng khúc bỏ vào rồi nước dầm ba quả đun sôi lên. Chưng nguội lấy tay chà những khúc bồ kết, rồi lọc cho trong nước. Đoạn gội chanh, khế. Phải dùng chanh khế khi gội bồ kết nếu không tóc sẽ rít khó chải gỡ. Gội hai ba nước bồ kết rồi, phải gội nước không lại cho hết mùi bồ kết.

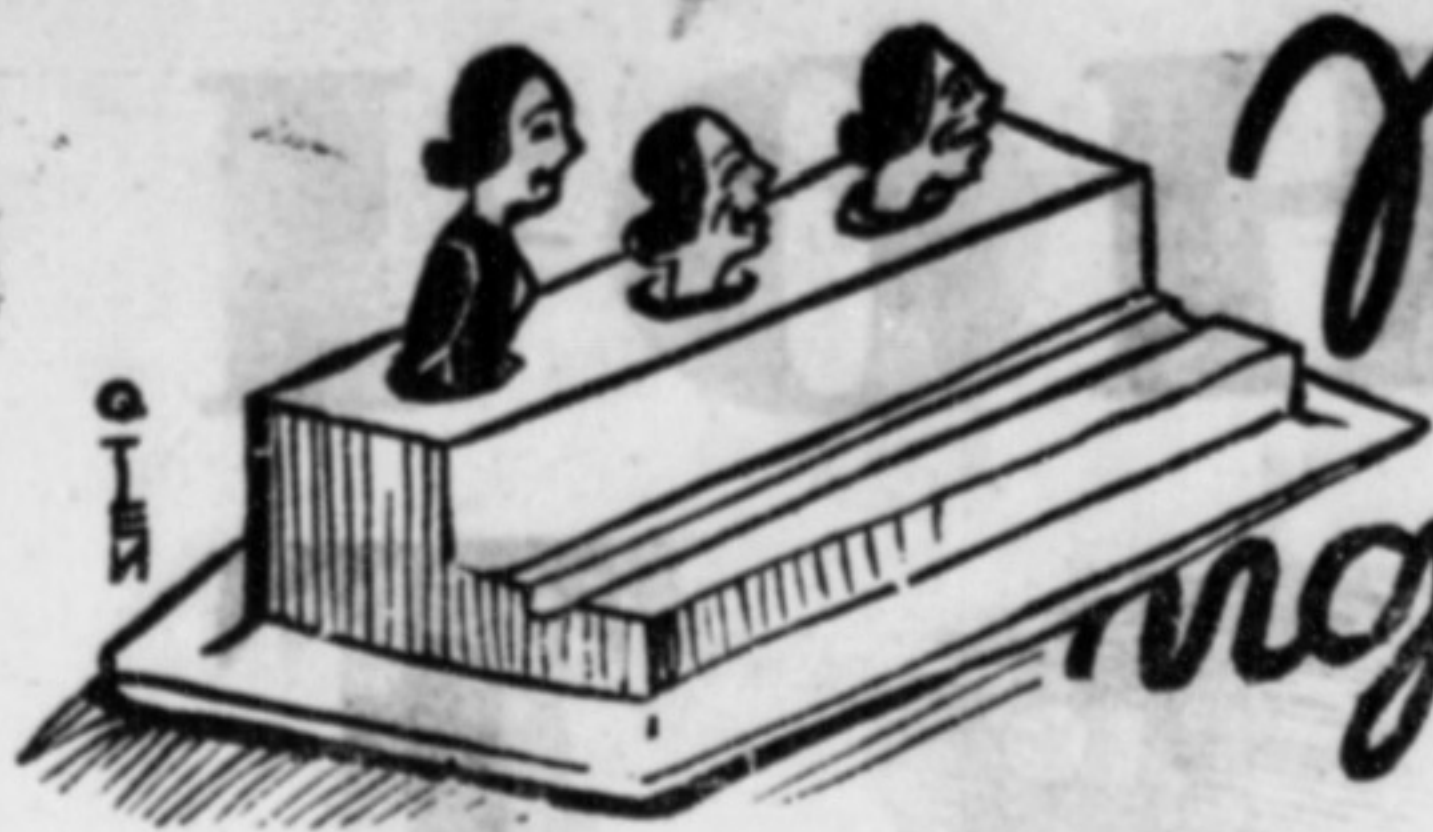
SÁCH BẠCH ĐÁI HẠ

Ta thường gọi là bệnh khi hư rất nguy hiểm nếu không gặp thuốc. Ai bị bệnh này kinh nguyệt cũng thành bất điều người sẽ gầy yếu dần và sinh ra lắm bệnh vặt. Chữa đủ các thứ thuốc không khỏi thường chỉ dùng một hộp SÁCH-BẠCH-ĐÁI HỒNG-KHÊ số 60. Giá 1\$00 và một hộp NINH-KHÔN-HOÀN số 2. Giá 0\$50 đồ ngoài là khỏi.

NHÀ THUỐC Hồng-Khê

75 Hàng-bò điện thoại 1439
Chi nhánh : 88 phố Huế
điện thoại 755

HÀ NỘI TONKIN

Ngô ngĩnh

Một tiền gà ba tiền thóc

Chiếc cầu nổi liêu tỉnh Philadelphie với tỉnh Can- den (Hoa-kỳ) qua con sông Delaware vừa dựng xong. Các hành khách hay xe cộ muốn qua cầu đều phải nộp một món tiền thuế nhỏ gọi là « thuế qua cầu » (droit de péage). Nhưng vì có lắm ông quý khách đi chơi, trong người không giắt một xu nhỏ nên người ta lại phải cho dựng thêm ở mỗi đầu cầu một nhà Vạn-bảo để tiện cho các hành khách cầm đồ đặc lấy tiền trả thuế kia. Nhà Vạn-bảo chỉ nhận các đồ vật, chứ không nhận các súc vật, và mỗi hạn chuộc là 3 tháng.

Một hôm, một thiếu phụ cực kỳ mỹ-lệ lái một chiếc ô-tô rất sang trọng định vượt qua cầu, nhưng liền bị ngay cái ngang (barrière) chắn lại và được người ta bảo cho biết cái điều-lệ chung là: muốn qua cầu xin bà hãy trả cho món tiền thuế nhỏ mọn: có mười xu thôi. Thiếu phụ lần trong mình không được lấy một chĩnh. Không ngần ngại, nàng vào ngay nhà Vạn-bảo tháo chiếc vòng đang đeo ở cổ đưa cho người giữ việc cầm đồ và chỉ lấy đúng 10 xu để trả thuế. Anh chàng này chỉ thiếu chút nữa thì ngã ngựa vì anh ta nhận ra rằng đó là một chuỗi ngọc trai rất quý, đáng giá ít nhất là 50.000 dollars...

Thiếu-phụ đi rồi, ông chủ nhà Vạn-bảo vội nhờ ngay 2 thám-tử đại tài đến, ngày đêm canh gác chuỗi ngọc cốt để phòng kẻ gian phi.

Một tháng sau, thiếu-phụ mới lại có dịp qua cầu để chuộc chuỗi ngọc quý giá kia ra. Rút cục, nhà Vạn bảo phải một mẻ lỗ vốn to, vì tính ra số tiền dùng để trả 2 thám tử kia đã to gấp bao nhiêu lần cái số thuế qua cầu mà thiếu phụ phải nộp.

NGOC-HOÀN thuật
(theo báo LU et VU)

Staline bí mật

Giáo-sư Schneider, một bác sĩ đại tài thuật chuyên rằng trong đời « Thầy thuốc » của giáo-sư có việc đi coi mạch cho Staline, quốc trưởng Nga-sô-Việt là đáng ghi nhớ hơn cả: « Bữa đó — lời giáo-sư — tôi được quốc trưởng mời vào thăm bệnh ở điện Kremlin, người ta không mời tôi ban ngày mà lại mời vào ban đêm. Tới nơi, chẳng có đèn dóm gì cả. Cung điện tối om như hũ nút. Một võ quan — tôi đoán thế — vì tôi nghe tiếng giống một và dốt giấy đi lộp cộp mạnh mẽ — hướng dẫn tôi. Tay hắn cầm một cái đèn pile chỉ đường. Có lẽ người ta không muốn cho tôi nhớ đường ở trong điện. Đi mãi, đi mãi, hết phòng này đến phòng khác, hết lối nọ tới r gát kia, lúc lên, lúc xuống,

mờ mờ mịt mịt, không hiểu đầu là đầu nữa. Rồi tới trước một phòng cửa đóng kín. Một toán lính tới vây chung quanh tôi. Họ cung kính xin phép tôi để cho họ khám xét. Sau cuộc khám, họ dẫn tôi đến một cung điện sáng choang, bài trí hết sức lộng lẫy. Quốc-trưởng Staline đã ngồi sẵn nơi đó. Tôi chào rồi chần mạch kẻ đơn. Quốc-trưởng không nói nửa lời. Xong tôi ra, họ lại dẫn đến một cung điện giống hệt cung điện nói trên, cũng bài trí, mà lạ, cũng lại có quốc trưởng Staline ngồi chờ sẵn. Tôi ngạc nhiên, song cũng cứ chần mạch cho đơn, nhưng cái bệnh của ông Staline II này chẳng phải bệnh của ông Staline I. Rồi họ lại đưa tôi đi. Cung điện thứ 3. Quái! Bệnh Staline III lại là bệnh khác mà hình giáng người mình coi mạch vẫn một hình giáng. Cũng con người to béo, đôi lông mày đậm và bộ râu mép sâu róm.

Thì ra quốc trưởng chỉ lo

mình bị ám sát, nên đã kiểm được mấy người giống mình như hệt để thay mình trong khi phải ra tiếp một kẻ nào lạ hoặc phải có mặt ở nơi công chúng.

Chẳng hiểu làm quốc trưởng như thế có sướng không, chứ tôi chịu, thế thì khổ quá.

Giới thiệu sách báo

Chúng tôi nhận được:

1.) *Mưa xuân* của Nguyễn-Bính, do nhà Lê-Cường xuất bản giá 0\$40

2.) *Một sức khỏe mới* của P. N. Khuê do Hàn-Thuyền xuất bản giá 0\$40.

3.) *Mùa gặt mới* do Tân-Việt xuất bản giá 0\$75.

4.) *Tuần - báo Bạn - Đường* xuất bản một tháng 2 kỳ, tòa soạn ở đường nhà thương Thanh Hóa.

Xin giới thiệu cùng bạn đọc.

T. B. Đ. B

CHO'I mà HOC

Làm thế nào trẻ em nhận được
mặt chữ và thủ công khéo ?

MUA CHO CÁC EM MỘT HỘP

ABÉCÉDÉ

CÓ ĐỦ CÁC NÉT LÀM BẰNG BÌA GIẤY,
MÀU TƯƠI, CÁC EM SẼ TỰ GHÉP LẤY
CHỮ VÀ LÀM THỦ-CÔNG THEO CÁC KIEU
VẼ CỦA HỌA-SĨ PHẠM-THỨC-CHƯƠNG

Một hộp 1\$00

Cước 0\$20

Librairie **VĂN-LÂM**

33 Boulevard Francis Garnier. Hanoi

các bà lịch-sự
đều mang vì tay

CANH-CHUNG

22 Boulevard Gialong
HANOI

ĐÊM MƯA

Đêm đã về khuya, mưa vẫn rên,
Đầu thêm nước lạnh rồi mau
thêm.

Chó già cựa cựa chừng quên
ngủ

Rũ ướt run mình trong bóng
đêm

Mưa gọi tàu tiêu, mưa ra hát vô
Giường bên song ướt một phần
tu,

Tiếng kêu tanh tách reo dẫu đó:
Mưa dột đều rơi trên án thư.

Chấm lửa đèn con gió tắt rồi,
Nhìn ra khung cửa sáng hơi
hơi.

Tiếng gì sáo sặc trong đêm ướt?
Chắc hẳn vườn sau lá rớt!

Từ cánh đồng xa đến bãi gần.
Tiếng trùng rên rĩ — tiếng
muôn năm —

Đêm nay nhỏ quá. Hai tai lắng
Chỉ thoáng nghe buồn như
tiếng trăng.

Vì nước mưa tuôn, ếch nhái gào,
Lòng buồn vang rội tiếng lao
sao.

Một gian nhà trống càng thêm
trống,
Nửa mái gột thừa nước lọt vào.

Cũng muốn đêm tàn. Nhưng
vội chi

Tiếng gà rón rã giục đêm đi.
Ô hay! Lòng khéo phân vân
lắm.

Buồn nản như là phút biệt ly!

Lòng thả bâng khuâng nhớ một
thuyền.

Nhớ cô lái đẹp, biết làm duyên,
Đêm nay chắc hẳn sóng nhiều
gió,

Và chắc thuyền cô lạnh lẽo
thêm!

Bàng-bá-Lâm

BỘ-Nhi, con quan thượng-
thor Hạng-San, từ bé
đến năm mười ba tuổi
vẫn học ở nhà. Sau chàng đến
nhà tu thụ giáo các vị hòa
thượng, để đến năm mười
sáu thành người học-thức.

Một hôm Bộ-Nhi qua cái
trại của nhà trưởng giả là
Khuông-Chế. Con gái trưởng-
giả, nàng Hồng-Lệ, một bông
hoa mới mười ba tuổi xuân,
bắt gặp chàng, vội cho gia-nô
theo hỏi tên họ...

Khi người trở về, nàng
bảo:

«Chị hỏi xem cậu ta có
muốn vào nhà nghỉ ngơi một
lát không?»

Bộ-Nhi nhận lời và trong lúc
cậu nói chuyện với chủ nhân,
Hồng-Lệ cho người mời cha
vào, thưa khế: «Cha cho phép
con ra tiếp chuyện cậu ta».

— Không được; con là con
gái, mà lại đã có người hỏi
rồi.

Con sẽ cải nam - trang.

Hồng-Lệ là con một, lại
được cha chiều. Nàng van
lơn nhiều quá đến nỗi cha
nàng phải đồng ý.

Cải dạng xong, Hồng-Lệ ra
ngồi tiếp khách, và trong chốc
lát, chủ khách đã thân mật
nhau lắm.

Cô hỏi Bộ-Nhi: «Anh để
bao giờ thế!»

— Tôi ra đời đã mười ba
năm, ngày rằm và giờ ăn cơm
chiều.

— Cô bé ngạc nhiên: «Tôi
cũng sinh vào lúc ấy!»

Vì có lời mời của trưởng-
giả, cậu Bộ-Nhi trú lại đêm
ấy. Nàng Hồng-Lệ lại xin cha
cho theo Bộ-Nhi đến ở nhà tu.

NHỜ'I T H Ề

TRUYỆN NGẮN

của X. X.

«Con sẽ giả trai, và xin thề
với vong-hồn mẹ con rằng sẽ
không để ai biết sự thực. Khi
nào mười sáu, con sẽ trở lại
kết hôn với người cha đã
trộn. Cha hãy để con học
trong ba năm còn lại này, vì
học là hạnh-phúc.

Trưởng giả không bằng
lòng, nhưng Hồng-Lệ cầu

Lúc đi đường thật là vui vẻ.
Đêm đến, họ đốt lửa để ngăn
hồ báo, rồi nói chuyện thân
thiết lắm.

Một hôm Hồng-Lệ bảo bạn:
«Chúng ta cùng sinh một
ngày, một giờ, một năm, vậy
sao không kết làm anh em?»

Rồi hai người kết làm anh
em. Họ biên tên tuổi lên gấu
áo, bằng máu trích trong
người, cắt chỗ viết chữ đôi
lần cho nhau, rồi dẫu vào ngực.

Khi tới nhà tu, thầy Tôn
bắt đầu giảng các khoa. Bộ-Nhi
và Hồng-Lệ không hề rời nhau
một bước.

Một lần Bộ-Nhi hỏi bạn:
«Tại sao anh cứ ngủ cả áo
thế?»

Bạn đáp: «Khi bé, tôi ốm
tương chết, nên cha tôi có
nguyền rằng nếu khỏi, tôi sẽ
ngủ cả áo cho đến năm mười
sáu.»

Tuy vậy, thầy Tôn khám
phá được sự giả trai của Hồng
Lệ.

(Kiểm duyệt bỏ)

«— Cha cứ yên tâm, con sẽ
làm tròn bổn phận.»

Hồng-Lệ vui mừng hỏi Bộ-Nhi:

— «Nếu tôi theo anh đến
nhà tu học, thì anh nghĩ sao?»

Cậu lộ vẻ mừng rỡ và cả
quyết rằng Trời đã đưa đến
cho cậu một người bạn như
vậy.

Một năm qua, hai người bạn
học đã thành tài. Lúc ấy họ

vừa đến mười sáu tuổi. Thấy gọi Bộ Nhi đến dặn :

« Việc học tạm xong, bây giờ là lúc con phải kiếm vợ, bởi kẻ nào tuyệt-hậu là kẻ không đáng kể, vì mọi người đều coi như không có hẳn. Với học thức và tài khéo léo, con đáng lấy một người vợ hiền hơn mọi người vợ hiền khác. Người ấy ở gần con mà con không ng.ĩ đến. Thấy muốn nói rằng Hồng - Lệ là một người con gái xứng đôi với con lắm. »

Buổi chiều Bộ-Nhi bảo bạn :

« Đứng trước bạn, tìm tôi rộn ràng, mà không phải là rộn ràng vô ích. Tôi yêu bạn hơn hết mọi người, nay học hành đã xong, ai cấm chúng ta kết duyên với nhau, nếu bạn cũng yêu tôi ?

— Tôi yêu anh từ lúc trông thấy anh. Anh quên rằng chúng ta là anh em ư ?

— Tôi đã nhầm, và bạn hãy đòi giả chiếc gấu áo này.

— Nhưng tôi còn vướng chút duyên cũ. »

Bộ Nhi ôm lấy bạn và nói :

— « Hồng-Lệ ơi ! Sao lại cứ làm tội anh như thế ? »

Chàng cầu xin nhiều quá, và tha thiết quá, đến nỗi Hồng Lệ phải bảo :

— « Được ! Nhưng tôi còn phải làm trọn ước cũ. Xong đâu đấy, tôi sẽ trở lại tìm anh.

Bộ Nhi nằm ngủ. Nhưng lúc thức giấc, Hồng-Lệ đã chạy trốn, để lại bức thư :

« Em yêu chàng, và thuộc về chàng. Em sẽ trung thành với chàng mãi mãi, nhưng chỉ xum họp với chàng ở kiếp sau thôi. »

MY-PHU'ONG

115, JULIEN BLANC, 115

HANOI

*Hàng nem chả mới
mở, một nơi hò hẹn
của dân sành ăn*

Bộ Nhi không hiểu gì hết, và đi tìm người yêu. Chàng đến tận nhà Khuông Chẽ, và lúc ấy, được trưởng giả cho biết rằng nàng đã có người dạm hỏi từ bấy năm nay. Tuy người hôn-phu không được giòng dõi như Bộ Nhi, xong lời đã hứa không làm trái được

Bộ Nhi hỏi : « Tôi có thể gặp nàng được không ? »

— Không !

Bộ Nhi không thể sống xa Hồng-Lệ được. Cha mẹ chàng vui mừng trông thấy con sau ba năm xa cách, nhưng lại âu sầu ngay khi thấy con mình ốm.

Bệnh đã đến lúc nguy, Bộ Nhi dặn cha :

« Con chết vì tương-tư cô gái con trưởng giả Khuông-Chẽ. Nàng đã có người dạm hỏi, không hối-hôn được. Khi con chết, cha hãy chôn con cạnh đường mà Hồng-Lệ sẽ qua với chồng.

Hồng-Lệ lấy người đã giao ước, nhưng Trưởng giả ý quyền cha, giữ Hồng Lệ ở nhà ba năm nữa. Trong khoảng ấy, nàng chỉ ngồi giặt chiếc áo cưới, cho đến lúc áo chỉ còn là một cái mạng nhện mong manh.

Sau ba năm, chồng nàng đến đón về. Đi qua mộ Bộ Nhi, một con chim xanh đậu trên cây, cất giọng hát dudu, và lời chim làm Hồng-Lệ đỏ bừng hai má.

Dừng ngựa, nàng bảo chồng :

« Đây là mộ anh tôi (nàng đưa mảnh gấu áo làm bằng), chàng hãy cho em viếng cầu đã.

Chờ chiều ý vợ. Hồng-Lệ lại gần mộ, khấn :

« Tôi đã trọn ước cũ, vậy mộ ơi ! hãy mở ra, để tôi đến với người yêu độc nhất của tôi ! »

Mộ nứt đôi, Hồng Lệ bước vào, và đất lại liền như cũ. Người chồng cố giữ áo vợ lại, nhưng áo toạc rách mong manh như lưới nhện.

Người chồng đào mộ lên, thấy cốt, bèn vứt rời ra nhưng

Mơ trời xa lạ

Tặng các em VĂN, KHOA, TÂN

Tôi đến Hàtou một buổi chiều,
Lòng đơn chiếc quá, lạnh thương yêu,
Gió hiên xa lạ, tôi xa lạ,
Dài những đêm sâu, rộng quanh hiu.
Nha trống vang lên những tiếng tôi,
Bóng dài in gầy ở tường vôi,
Thơ hay sẵn mấy vần quen thuộc,
Đôi mảnh hồn si cưỡi mây trời ?
Nghìn tôi chân đi, vạn ngã đường,
Sóng hồ mơ bóng khách thu hương !
Bốn phương đầy gió, đầy sương gió,
Cả bốn phương mơ cả bốn phương.
Có mấy bàn tay nhỏ vỗ về
(Muôn vàn chu đáo !) nhủ : đừng đi !
Nhưng tôi chỉ giống con thuyền trẻ,
Không luyến bờ quen, chẳng nhớ quê.
Ngừng lại nơi đây được mấy ngày,
Hình như tôi đã hết mê say
Đã buồn, thao thức mơ trời khác
Biết thả về đâu, lẽ bóng mây !

Phạm-quang-hòa

nay lúc ấy, hai bộ xương lại liền với nhau như trước. Người chồng lại thử chia lần nữa, nhưng đột nhiên, một lời quát đe nạt tự giới vọng xuống :

« Kẻ trần gian kia ! số phận của đôi trai gái ấy ta đã định rồi. Chúng là con ta bây giờ, và ta truyền người không được đến quấy đảo gì nữa. »

Mộ liền như trước, người chồng mang tin về cho trưởng giả biết, rồi lấy vợ khác.

Răm tháng tám, người ta làm cơm mới. Theo tục cũ, đến ngày ấy, họ đi viếng mộ. Cha mẹ Bộ Nhi cũng tới thăm con, cùng một lúc, với ông Trưởng giả. Lúc ấy, hai con chim, con xanh con đỏ, chọt đến, và họa giọng hát.

Lễ xong, có hai nàng tiên mặc toàn đồ trắng, từ giới đi xuống, và mỗi người cầm năm bông hoa : một trắng, một xanh, một đỏ, một vàng và một đen. Hai nàng tiên lấy gậy đập lên mộ, mộ mở ra tức khắc. Họ

ném hoa trắng xuống, hai bộ xương thành bình cũ. Họ ném hoa xanh, thì các mạch máu lại chắt chít trên xương. Họ ném hoa đỏ, máu lại chạy dộn dăng trong huyết quản, và họ ném hoa đen, hồn Bộ Nhi với Hồng Lệ nhập vào thể xác. Xung xướng quá, hai người dất tay nhau, bước ra.

Lúc ấy, hai nàng tiên cất tiếng :

— Ngọc Hoàng lại cho họ xuống trần lần nữa, nhưng họ là con Trời chứ không phải là con các người. Ngọc Hoàng trả lại hạnh phúc mà loài người đã cướp bằng lời ước cũ. »

Bộ Nhi và Hồng Lệ sống xung xướng với một bảy con đông đúc, vì họ đã chết một lần, nên họ không chết nữa, và đến lúc họ tới tám mươi tuổi, một con rồng trên trời xuống đón họ lên châu Ngọc hoàng, giữa những con mắt ngạc nhiên của mọi người.

X. X. thuật

DẠY CON NGAY THẮNG

Tôi thường gặp các bà mẹ nhỏ tuổi dẫn những đứa con trai năm sáu tuổi vào chơi trong một công viên có nhiều luống hoa đẹp đẽ. Con trẻ vốn ưa thích hoa, ưa thích đề mà cầm lấy trong tay chớ chưa biết ưa thích đề mà ngắm nghía hoa ở trên cành, nên đứa này đòi mẹ hái cho đóa hoa, đứa kia kéo áo mẹ rủ đi sát vào luống hoa để đưa bàn tay bé nhỏ ra cấu ngắt. Người mẹ vốn cũng biết hoa đó là thuộc nhà nước, làm cảnh đẹp mắt cho tất cả dân thành phố, luật cảnh sát không cho phép ai được cấu ngắt những đóa hoa đó, nên người mẹ đe dọa con: không được, đợi xếp biết người ta phạt cho, hoa này có phải của mình đâu mà cấu ngắt.

Đứa bé còn biết thế nào là quyền lực của một người cảnh sát, hết sức vật nài mẹ. Người mẹ muốn chiều con, dỗ dành:

— Ừ, để người đội xếp kia đi, mẹ ngắt cho. Và lăm lét, đợi người cảnh sát đi khỏi,

Cuộc thi Nhi-Đồng

Đúng như lời tuyên bố trong số báo « mùa xuân », hạn nhận cuộc thi Nhi-Đồng đến 1er Mars là hết.

Kết quả cuộc thi ăg sẽ tuyên bố trong nội tháng Mars.

T. B. Đ. B.

là cấu ngay một đóa hoa cho con chơi. Người mẹ rất bằng lòng, đã chiều được đứa con mà không nghĩ sâu xa việc làm của mình có ảnh hưởng thế nào với cái trí não non nớt của đứa con. Vô tình người mẹ đã treo cho con

một cái gương gian tham, đã khuyến khích cái mầm bất chính của con trẻ.

Lẽ ra, người mẹ biết giáo dục con, phải nhân dịp con đòi cấu ngắt hoa trong công viên, dạy cho con biết thế nào là của mình, thế nào là của công, và dạy cho con trẻ phải biết kính trọng những cái gì thuộc của công hay của người khác. Con còn trứng nước chưa biết nghe, biết hiểu chẳng nói làm gì, nhưng đã lên bốn lên năm, dùng lời khéo léo mà giảng giải chúng tất phải hiểu.

Trong gia đình cũng không thiếu gì những dịp tương tự như thế để dạy con nên người thực thà. Chớ nên để cho con đòi xâm chiếm đồ chơi của đứa trẻ khác, hoặc bắt những tội tở hay con cháu khác trong nhà phải nhường cho con cháu mình những thứ con mình đòi. Làm như thế, đã dung dưỡng cái tính tham của con, lại còn cho con một cái ý tưởng kiêu kỳ nó là hơn cả, ai cũng phải chiều nó. Khi con đòi mượn cái bút chì của cậu, hay cái kéo của mẹ, nên để ý xem con có đưa trả mình cẩn thận không và có làm hư hại những đồ vật ấy không? Nếu thấy con

không đưa trả lại cẩn thận hoặc làm hư hại, chỉ cho con những sự nhầm lẫn ấy, dạy con khi mượn đồ đạc gì của ai phải biết giữ gìn cẩn thận. Đồ vật trong nhà của cha mẹ chị em cũng không được tự tiện lấy dùng mà không hỏi trước.

Lấy than lấy phấn vẽ bậy bạ lên tường nhà mình hay những chỗ công cộng là một sự nghịch ngợm phải trừng phạt cho nghiêm ngặt. Con nhặt được vật rơi ở trong nhà, ở ngoài đường, chớ hì hửng khen con là tinh mắt, nên khuyên con tìm trả lại người có của.

ÁI TÌNH VỚI CHIẾN TRANH

(Tiếp theo trang nhất)

nước trung lập và trái lại Antoine buồn, làm giấy khiếu nại với chính - phủ Pháp để làm lễ cưới. Fisele cũng làm một lá đơn trần tình với chính-phủ Bỉ. Thấu cái tình thâm ấy, hai chính-phủ Bỉ-Pháp hạ lệnh cho hai ông đốc-ly nơi sinh-trưởng của Antoine và Fisele, ra biên thùy đặt 2 cái bàn ở đường địa giới làm lễ thành hôn cho đôi trẻ. Hai người ngồi ở trước bàn hai ông đốc-ly đối diện là cô dâu chú rể, chung quanh là những người làm chứng và hai đội cảnh binh của hai nước (đường vạch trắng là đường chia địa-giới). Ký xong hôn thư, cô Fisele thành vợ Antoine, nghĩa là một công dân nước Pháp, được quyền bước qua biên thùy để « tòng phu ». Ái tình vạn tuế!

Những điều dạy dỗ ấy không phải là nhỏ nhặt mà thực quan hệ vô cùng. Nạn ngữ tây có câu: « kẻ nào ăn cắp cái trứng một ngày kia sẽ ăn cắp đến con bò ». Và ta cũng có câu: « cái sây nầy cái ung » để tỏ rằng nếu không sửa đổi ngay những tính xấu nhỏ, cứ dung dưỡng thì những tính xấu ấy sẽ biến thành những tội phạm.

Các bạn không muốn sau này xấu hổ vì những hành vi gian tham của con, thì ngay từ bây giờ các con còn thơ nhỏ, các bạn nên xét nét những sự biểu-lộ tham lam nhỏ nhặt của con.

MÁ EM

MỘT LỜI KHUYÊN NHỎ

Một người thợ may đàn bà (may là một người thợ đàn bà) chuyên may quần áo mặc trong, pyjamas, cho bạn gái, đã nói nhỏ với tôi một điều nhận xét sau này. « Các bà ấy bề ngoài sang trọng lắm, nhưng tôi thấy có nhiều cái gáy, cái lườn tại cầu ghet, những cổ áo trong bên đen, những chỗ áo sứt chỉ khêu lại bằng vài mũi kim con sáo, chiếc sơ mi bột cả giải, buộc túm lại, quần cái khuy bên lườn bong mất khuy thì dính bằng chiếc ghim bằng l»

Quả thật điều nhận xét ấy rất đúng. Nhiều chị em trông bề ngoài thì sửa sang chau chuốt, nhưng đều những cái gì không hay bộc lộ rõ rệt ra trước mắt mọi người thì chị em để sứt sình vô cùng.

Nhưng giả biết tự trọng, các bạn nên chú ý đến cái tại cái gáy của mình, đừng nên tiếc mớ tóc đã uốn, chải kỹ càng rồi khi rửa mặt lật nó lên để kỹ gáy kỹ tai cho kỹ. Thà chải lại cái tóc còn hơn để cổ, gáy bần. Chạm đi chơi một chút hay giặt sớm hơn một chút khâu lại chỗ áo sứt chỉ cho hẳn hoi, dính lại cái khuy trong, đem lại cái giải áo sơ mi. Đừng dung thứ một sự sứt sình nhỏ mọn nào trong sự phục sức của mình ấy là bước đầu tiên đi vào con đường trang nhã đó.

Một lời khuyên nhỏ, nhưng là một lời khuyên các bạn nên ghi nhớ trên bàn trang điểm để lúc nào cũng nhìn thấy.

C. THÚY

Thân oan cho Hoạn-Thư

(Tiếp theo trang nhất)

được đâm thủng. thương sót gì linh hồn một kẻ đã vì mình mà chết uất có một nhà giàu ừc

. đem dâng con gái cho quan lớn dùng làm nàng hầu. Quan bà vẫn theo thói cũ hành hạ người này khốn khổ, đến nỗi uất ức tửu phận hồn duyên, người nàng hầu ấy tự tử. Gia đình người xấu số định tố cáo và suýt nữa quan ông bị cách quan. Nhưng sau quan ông khéo dàn hòa nên gia đình người nàng hầu không kiện nữa, nhưng bắt buộc trên bài vị người chết phải để là vợ hai, dưng vào hàng thê chứ không phải hàng thiếp. Ấy thế mà quan bà cũng không chịu, lúc rước bài vị lên mình tỉnh rồi bà lớn còn nhảy sồ ra cướp lấy cái bài vị sẽ tan tành không còn kiêng nể

Coi hai chuyện ghen trên này ta chẳng thấy hiểm độc giả man hơn cái ghen của Hoạn Thư ư? Bây giờ luật pháp đã định đoạt rõ, không dong túng những cái ghen đã man như thế nữa, kẻ làm lẽ được bênh vực hơn trước nhưng những chuyện ghen độc ác đã man vẫn thấy xảy ra. Khi người ta ghen người ta có thể làm hết thấy mọi điều liều lĩnh. Câu nói tặc trách ấy không đủ để cho người ta dung thứ những sự ghen tuông quá ác hiểm độc đâu. Vì còn có cái tâm đức của con người xử đoán chứ không phải chỉ có lời nói ích kỷ của tình yêu.

Cô QUÂN HẠ

Trứng nhồi

Trứng luộc chín, cắt bỏ hai theo chiều dài, lấy lòng đỏ ra tán nhuyễn. Tôm càng hấp chín, bóc vỏ, thái thật nhỏ, chảo mỡ nóng bỏ hành để cho thơm, vớt hết hành ra, cho tôm với lòng đỏ rán. Hạt tiêu, nước mắm, trộn đều, bắc ra đắp vào lòng trắng trứng xếp lên đĩa rồi đổ vào một chút nước sauce.

NUỚC SAUCE: hành, mỡ thơm vớt hành bỏ ra, cho vào đấy một thìa nhỏ bột mì, quấy mau tay rồi đổ vào độ vài ba thìa nước dùng với 1 cái lá thơm, tí muối, vài phút thì được.

(Lòng trắng trứng cắt hót mọt tí ở dưới, để cho vững).

Mứt quất

Quất chín các bạn rửa bớt cuống ngâm để độ 1, 2 cái lá ở lại — Lấy dao thật sắc gọt bỏ một lượt vỏ ngoài đi, các bạn phải thật cẩn thận, gọt vỏ cho thật mỏng đừng để vấp — Gọt xong lấy mũi dao díp khoét một tý ở dưới đít quả quất bằng hội ngó — Rồi cho dao vào trong quả quất các bạn sẽ khía những múi quất để dễ nặn hội (Lúc nặn hội ra nhẹ tay đừng để quất nát thì mút mấy đẹp)

Nặn cho hết hội lấy một bát nước lạnh cho từng quả vào một, rồi lấy tay bóp dưới nước cho sạch nước chua. Quất đã sạch hết nước chua các bạn lấy một ít nước sôi trong ấm ngâm quất độ 2 tiếng đồng hồ — Rồi bỏ quất vào một cái song có nước và bỏ độ 0\$01 phen chua đem đun lên nước sôi thì bắc ra. Rồi lại lấy quất rửa 1 lần nữa bằng nước lạnh như lần trước — Các bạn đem nấu cứ 100 quả quất thì thắng 1 cân đường là vừa — Khi nấu lửa lúc nào cũng nhỏ nhỏ thỉnh thoảng phải khuấy quất cho đều, cạn hết nước đường là được. Nước đường gần cạn, lửa phải thật nhỏ kéo có áo đường thì mút không đẹp.

LÊ-THỊ-YẾN

Meringue

4 lòng trắng trứng gà.

4 thìa súp đường tây.

Đánh thật kỹ, trứng nổi đường tan, khi đặc lại thì được. Cho vào đó 1 thìa nhỏ nhỏ vanille. Quạt giấy như hình phễu, cấu một chút dầu nhọn đi bóp xuống khay đã bôi mỡ thành các hình, từng chuỗi nướng vàng đều thì được. Lò nướng than trên than dưới hơi hồng thôi, nóng âm ỷ thì bánh sẽ vàng đẹp.

Petit Biscuit

2 thìa súp đường, 2 lòng đỏ trứng gà. Chộn lẫn vào nhau lấy đĩa đánh kỹ khi nào dơ đĩa lên trứng chảy xuống đặc như có bột thì được. Lấy 2 thìa bơ, rửa cho trắng và hết mặn đánh tan ra rồi chộn lẫn vào trứng đã đánh kỹ với đường. Đánh lại cho đều tay và kỹ, rây 2 thìa bột mì vào bát trứng ấy, khuấy đều bột, lấy một tờ giấy tây quạt như hình phễu, đổ bột vào. Giải một tờ giấy lên khay nướng, bôi mỡ lên giấy. Cắt một chút dầu nhọn của phễu bột và khẽ bóp dần bột xuống khay thành các hình như đồng chính, cái nào chẳng hạn. Trộn trên than dưới nóng âm ỷ, bánh vàng đều nếu ăn ngay, và bánh vàng thâm khô khô, nếu muốn bỏ hộp để dành.

CÔ DIỆP thái bình

ĐAU - TIM

Người đau tim, thì thường hay hồi hộp trong ngực, trái tim nhảy mạnh, không ra tiếng khua động, hoặc làm như tưởng sợ sệt, hay đổ mồ hôi, hay xây xẩm mặt mày, hay quên hay lảng trí, đêm ngủ không thảng giấc, hay giật mình, ăn không biết ngon.

Cách điều trị. — Tối đi ngủ uống 1 hoàn HI DI NINH THẦN HOÀN số 24, với nước nóng, uống hết hộp thấy bớt nhiều trường phục, hết dứt mà lại ăn ngủ biết ngon trong mình mạnh khỏe, tinh táo tinh thần. Đón ông đờn bà đều dùng được.

Giá mỗi hộp 0\$80 có bán tại Cai cuộc Saigon : 229 Rue d'Espagne, Hanoi : 86, rue du Coton Nhà thuốc VÕ-VĂN-VÂN

THUĐAUMOT

NÊN ĐỌC

Báo Đàn Bà

PHÒNG TÍCH

CON
CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô bình bịch. Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua) Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi một, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận uống 0\$25

Liều hai bận uống 0\$45

VU DINH TAN

An tứ Kim tiền năm 1926
178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi
An-Hà 13 Hàng-Mã (Culvre) Hanoi
Đại lý phát hành khắp Đông-
duong, Nam-Tân 100 phố Bonnal
Haiphong. Có tỉnh 100 đại lý
khắp Hanoi và khắp các tỉnh
Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-mên và
Lào có treo cái biển tròn.

Cac Bà, Cac Cô

Muốn có một đôi giày
đi mùa thu và mùa
đông cho được vừa ý
xin mời lại ngay nhà

QUÊ - HIÊN

36, Phố Hàng-Bồ, Hanoi

CHUYÊN MÔN ĐÓNG GIÀY

PHỤ - NỮ ĐÃ NỔI TIẾNG

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XỔ XỔ
ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Đàn Bà kiều mẫu

(Tếp theo trang nhất)

hầu hết là vô nghệ sống nhờ chồng, ra tiếp xúc với xã hội thì chỉ là tiếp xúc trong những cuộc vui chơi những sự giao thiệp phù phiếm, rồi do đó những sự đua ăn đua mặc, xô nhau vào con đường hư hại. Ra tiếp xúc với xã hội như thế thì thà làm người con gái cầm cung chả biết tiếp xúc còn hơn.

Dung nghĩ thế nên Dung không bị xao xuyến bởi cái cuồng vọng « nữ quyền » lúc ấy đang gây nên dư luận và làm đầu đề bàn bạc cho tất cả những bạn gái có học, chỉ những muốn đem cái học của mình cải tạo số phận người đàn bà Nam-Việt như nữ-sĩ Trịnh-dục-tú bên Tàu. Cô kiều hãnh và vui vẻ với những bạn bạn lạng lẽ trong gia đình của mình. Mục-dịch của người ta là sống vui vẻ và ích lợi thì cô đang bước vững chãi tới cái mục đích ấy, bên cha mẹ già và một lũ em thân yêu.

LÀM VỢ VÀ LÀM MẸ

Có những buổi chiều, công việc đã đầy đủ, Dung một mình trầm ngâm ở trong phòng yên ả. Nhưng lúc ấy cô nghĩ gì? Cô nghĩ đến những cảnh gia đình của vợ chồng bạn cô hay anh em họ hàng cô mà cô vẫn có dịp giao thiệp, cô nhớ những điều cô đã quan sát được một cách kín đáo trong những gia đình ấy. Cặp vợ chồng này luôn luôn xô sát nhau vì chồng hay ưa mua vui cùng chúng bạn, bày tiệc cùng thết bạn luôn luôn, nhưng người vợ phải làm cơm nước khó nhọc phiền phức, rầy rà chồng và đối đãi lãnh đạm với bạn chồng có ý mong người ta thừa đi

lại. Người chồng này tiết kiệm chỉ muốn dành dành dụm thì lại gặp bà vợ hoang, ưa sắm sửa thái áo quần, và không phân minh trong sự dùng tiền bạc. Vợ chồng bạn cô rất yêu nhau nhưng vì túng bấn tiền nong, con cái hay đau ốm luôn luôn vợ chồng sống trong cách bó buộc cũng đâm ra gay gắt nhau. Anh họ cô thì chơi bời, người chị dâu thì ghen tuông, chỉ những theo rình chồng để đánh ghen mà bỏ cả cửa nhà con cái.

Lại cặp vợ chồng này nữa, còn đang trẻ tuổi cả, mà đã say mê làm giàu đến nỗi chồng một nơi, vợ một nơi mỗi người một cơ ngơi làm ăn, hàng năm mới gặp nhau một lần, mà không hề nhớ nhung nhau. Ngần ấy gia đình đều không cho Dung một cảm tưởng tốt đẹp về tình nghĩa vợ chồng. Nhưng Dung không ngán ngẫm, không rời bỏ giấc « Mộng lòng » kín đáo của mình, cô vẫn mơ màng tới người, « người đàn ông ấy » mà cô sẽ chiều chuộng yêu quý hết lòng, một cảnh gia đình đầm ấm với những đứa con thơ mà cô đặt hết ý nghĩa của đời cô. Những sự cô quan sát trong những gia đình kẻ trên chỉ là một mơ kinh nghiệm giúp cô trong sự lập gia đình sau này. Gia đình cô sẽ không như những gia đình ấy, sẽ tránh được những sự nhầm lẫn của những gia đình ấy. Cô tin thế. Cô tin rằng hạnh phúc của đời mình tuy là có trời sắp đặt nhưng cũng chính tự mình tạo lấy. Cô chắc chắn xây dựng được hạnh phúc gia đình của cô sau này cũng như cô chắc chắn bàn tay cô

nặn nọt chiếc bánh là chiếc bánh thành hình đẹp dễ vậy. Hạnh phúc chỉ là một mớ bột ngào dưới tay người khéo, vụng. Mà muốn khéo thì phải tập luyện trước. Cái đời con gái ở nhà giúp mẹ của Dung lại thêm một ý nghĩa: Dự bị làm người vợ sau này. Trong khi cô cố làm một món ăn để ngon miệng thầy mẹ cô, cô còn thầm nghĩ: món ăn này sẽ làm ngon miệng « chàng ». Cô may áo cho các em, cô tưởng tượng ngay đến sự vui thích của con cô khi có chiếc áo mới đẹp do chính tay cô may cắt. Lòng cô hoan hỉ làm sao! Nhưng công việc nhà nhẹ nhàng và thú vị làm sao! Đâu có tẻ ngắt vô vị như nhiều cô gái khó tính thường nói!

Dung nghĩ ngợi đến « chàng » vô hình ấy, sự nghĩ ngợi rất chánh đáng và làm nên thơ nên mộng cho cuộc đời người con gái trong buổi đợi chờ! Dung không định hẳn chàng sẽ phải có một chức nghiệp gì, Dung không muốn đóng khung cho điều mơ mộng của mình. Chàng làm nghề gì cũng được miễn là lương thiện và đủ nuôi nhau. Chàng đẹp trai không? Điều đó cũng không cần, miễn là chàng mạnh khỏe đủ sức lực đương đầu với cuộc đời, che chở cho vợ con. Dung không nói như các bạn: « Chồng tôi sẽ phải nỗ lực cho tôi, phải chiều quý tôi, » Dung chỉ nghĩ rằng Dung sẽ rất chiều quý chồng kính nể chồng. Dung thấy một cảm giác êm đềm khi người đàn bà tự coi mình là yếu đuối giao phó cuộc đời mình trong đôi tay che chở của người đàn ông và đem hết tâm lực mình ra chiều đãi những ý muốn chính đáng của chồng.

(Còn nữa)

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

Ông phải nhận lấy cái kết quả của sự hiểu thuận của ông, là ăn ở với người vợ cho mãi kiếp nếu ông không muốn làm một người đàn ông vô lương tâm, hèn nhát. Người vợ ông không tội tình gì không mắc nợ sinh thành gì của bố mẹ ông mà ông bắt người ta làm con vật hy sinh cho chữ hiếu của riêng ông.

HỎI— Yêu một người, tình yêu ấy bị gia đình bắt và si nhục có ý muốn tôi hề yêu người ta thì nên bảo người ta lo chuyện hôn nhân đi. Tôi thúc dục người yêu tôi nên tính chuyện xum họp đi cho yên lòng gia đình tôi. Người yêu tôi cứ ừ ào mãi và lại hay kiếm chuyện dối trá tôi nữa. Tôi rất khổ tâm. Vậy tôi làm thế nào để biết rõ ý định của người tôi yêu ra sao và làm thế nào cho cuộc hôn nhân mau thành.

Đ. T. (Pnompenh)

TRẢ LỜI — Cô chớ nên đề cho tình yêu và lòng tự ái lừa dối cô, cô phải sáng suốt và can đảm để nhận thấy rõ một điều, một điều của người ngoại cuộc nhắc thấy thì hẳn ngay rằng người yêu cô đã không thật yêu cô tha thiết

như cô tưởng. Nếu vì một lẽ gì chính đáng chưa thể tính chuyện hôn nhân với cô được thì chàng cứ thẳng thắn mà nói, việc gì phải úp mở dối trá viện hết cớ này cớ nọ. Khi đã khuất tất thế tức là tình yêu của chàng chẳng được chân thực lắm. Kể ra cô cũng vụng về, dù bị nhà bức bách đến đâu, cô cũng chẳng nên thúc dục chàng như thế, cô đã tự giảm giá trị cô và sự thúc dục ấy làm bức mình người bạn tình vô cùng. Nếu cô chưa thất thân với chàng — xin lỗi cô, vì chỉ một người con gái đã hứa thân cho người yêu rồi mới thúc dục người yêu tính chuyện hôn nhân gấp thúc thế. Cô hãy nên điềm tĩnh mà chịu đựng những lời đay nghiến của gia đình đừng thúc dục gì chàng nữa. Khi một người soán suýt quá thì người kia hay làm cao, lẳng tránh. Cô yên lặng, giữ giá cao, biết đâu chàng lại không tìm đến cô yêu cầu cô kết hôn. Nếu chàng không tìm đến cô nữa thì sự yên lặng của cô là một phương pháp để cô thấu rõ lòng chàng.

CÔ THỊNH QUANG — Đó là tùy sự ư sử khéo léo của cô chứ chúng tôi không có những phương pháp để bày vẽ cho cô được.

Đã nhận được mandat của quý vị kể sau đây này xin cảm tạ.

Bà Bửu-Đào (Qui-nhon) ông Nguyễn-văn-Nhiều (Cần-thơ) ông Mai-Linh (Hải-phong) ông Lê-thành-Tuấn (Huế) Maison Lạc-Thành (Thanh-hóa) bà Tú-Anh (Haiphong) ông Phạm-ngọc-Đĩnh (Thakhek) cô Chung - thị - Kiền (Phủ Quảng) bà Trần-văn-Hữu (Gia-lich) ông Lý-hữu-Dur (Paon Penh) ông Đỗ-phương-Quế (Chợ lớn) ông Hứa - ăn - Bầy (Paom Penh). Cô Lâm-hồng-Đào (Bồng-sơn) bà Đỗ-văn-Đản (Quảng-Trị) ông Tiến-ích (Thái-Bình).

MỘNG HỒN BONG SƠN — Ở tuổi nào trong xứ mình một cuộc hôn nhân muốn cho chính thức cũng cần phải có sự thuận lòng của cha mẹ. Bạn hãy chịu khó chờ đợi, biết đâu các cụ không đổi ý. Cùng lắm, hai người có thể cứ lấy nhau, miễn là người con gái đã đến tuổi thành nhân để người con trai khỏi bị cáo là quyến rũ gái vị thanh niên — ăn ở hóa thuận bền vững để các cụ thấy mối di đoàn kia là lành.

THU-LINH

Bà Tú-Anh (Haiphong) giá báo 1 năm 5\$00 chớ không phải 4\$00 vậy xin bà gửi thêm cho.

Cô Nguyễn-thị-Thân (Saigon) số 1 hết còn 3 số trên đã gửi rồi.

Cùng các bạn hỏi chuyện riêng và sắc đáp. —

Bạn nào muốn chúng tôi trả lời riêng xin nhớ đừng quên gửi cho chúng tôi 0\$30 tem làm tiền phí tổn, còn muốn mượn mua mỹ phẩm nhớ kèm cho chúng tôi 1 tấm hình của các bạn, và nói rõ những màu da, mắt, tóc.

Bức Thư Nhắn Bạn

Các bà chị.

Em, Mỗi kỳ mãn nguyệt khai-hoa thì bà Đỡ lại bảo nhà em cứ mua RƯỢU CHÔI HOA-KỶ mà soa cho em tốt lắm, xem ra tốt thật, vậy em có mấy câu thơ nôm dưới đây đề giới thiệu các bà chị mỗi khi ở-cử cũng nên dùng ;

Nhân các bà tới kỳ ở-cử,
Muốn tốt tươi nên giữ màu da
Hoa-Kỷ Rượu Chôi nên soa,
Dung nhan sẽ thấy nở nà
hơn xưa,
Vừa dân huyết lại vừa răn cốt,
Vẻ đoan-trang đẹp tốt dễ trông,
Ngày xuân càng đượm sắc
hồng,

Càng tăng màu thẩm càng
nồng ấm yêu

Đào thị Hồng-Loan

TỔNG PHÁT HÀNH BẮC-KỲ, LÈO, BẮC TRUNG-KỲ
Établissements VẠN-HÓA — 8 Hàng-Ngang, Hanoi

Có bán thuốc VẠN-BẢO danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp dầu sẽ thấy sống dậy tấm xuân-tình ở những người bất-lực. Thử cho đàn ông, đàn bà khác nhau

Chỉ dùm cho những
bạn trai bạn gái đã
trán-nản. thất-vọng

Về tình yêu,
Về mọi việc làm ăn ở đời,
Về việc xã giao ở xã hội,

MỘT SỨC MẠNH THẦN KỶ
MỘT PHƯƠNG PHÁP HỮU
NGHIỆM

Đề đoạt mục - đích của
mình và lập lại cuộc đời
sáng-lạng. (Không phải
là tương số cũng không để
bán một món hàng).

Xin hỏi: GIÁO-SĨ-HOÀNG

Boite Postale n° 18 à Nhatrang

HÃY ĐÒI CHO ĐƯỢC:

HAN VÂN TỰ' HỌC

của ông Nguyễn-văn-Ba sinh viên trường thuốc năm thứ sáu, mới có thể:

- 1) Học chữ nho lấy mộ mình được.
- 2) Học sẽ thành tài trong 6 tháng (6 quyển)
- 3) Biết rõ cả tự nguyên (étymologie), văn phạm (grammaire) thành ngữ (expression) và các điều cần biết trong hán-học xưa nay.

Giảng nghĩa rất rõ ràng minh bạch chưa có phương pháp nào hoàn toàn bằng

Quyển I giấy 120 trang có 32 trang tranh vẽ, bán gần hết (1\$00, ở xa thêm 0\$20 cước phí.)

Sắp ra quyển II, vì gặp lễ Noël, tết Tây và tết Ta thợ nghĩ nên ra trễ ít lâu, xin đọc giả miễn trách

TỔNG PHÁT HÀNH

Imprimerie Minh-Trí

58 — Rue des Graines — HANOI

SUỐT TRONG BỐN MÙA, BẤT CỨ LÚC NÀO THÔI-NHIỆT-TÁN ĐẠI QUANG

Vẫn là một thứ thuốc trị bệnh cảm, bệnh sốt hay hơn hết. Nếu ngài thấy bị cảm, ngáy ngất nóng sốt, nhức đầu, chóng mặt, sổ mũi, đau xương, đau mình; ngài nên uống ngay một gói thuốc này, chỉ trong 5, 10 phút sẽ khỏi hẳn như người vô bệnh. Muốn tinh thần

khoan khoái, nên xoa thêm chút dầu ĐẠI-QUANG thì càng tốt lắm. Nhưng bao giờ cũng phải nài cho được chữ ĐẠI-QUANG và nhãn hình CON BƯỚM mới là thuốc chính hiệu.

Vì bao giờ cũng có nhiều kẻ gian thường làm thuốc giả đem bán khắp mọi nơi để lừa người kiếm lời: nếu vô ý sẽ bị lầm ngay. Vậy xin các ngài mua thuốc nên cẩn thận.

ĐẠI-QUANG DƯỢC-PHÒNG
28, Phố Hàng Ngang HANOI — Tél. 805

Imprimerie Lê-Cường 96, Route de Hué Hanoi

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lĩnh đồng hồ tốt có tiếng:

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

Ai tìm được

THUỐC HO LAO

Cách này 100 năm cụ Trịnh-hải Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao, ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc học Trịnh-văn-Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh nhơn sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận rằng đó là một phương thuốc bí truyền đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra máu dầu nặng nhẹ dùng qua cũng lành mạnh.

Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

Trịnh-văn-Hào Directeur Ecole
Villa N° 110 Rue Vassoinge
Tân Định Saigon

■ ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TÔ LỰA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tusor (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch-sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-đông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt

NGỌC - DUNG

Số 32, Négrier — Hà-Đông
(Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ nhân rất bản-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gửi đi các nơi

MUỐN CHO TRẺ EM CÓ ÓC THIÊN VỀ
KỸ - NGHỆ, HÃY CHO CHÚNG ĐỌC:

KỸ-NGHỆ

Bắt đầu từ 1er Janvier 1941, sẽ ra 2 Kỳ mỗi tháng và sẽ có Phần Nhi-Đồng với những mục: Tô mò — Khoa-Học thưởng thức — Hãy tập chế lấy — Mỗi số 0\$10 — Một năm (24 số) 2\$40 — Mua cả năm giá tiền trước, cuối năm sẽ được sách biếu

THƯ VÀ MANDAT:

Monsieur le Directeur du Kỹ-Nghệ
Ecole Pratique d'Industrie — Hanoi

La gérante: Lưu-thị-Yến, dite Thụy-An